

En snusares memoarer

Magnusson möter: Klasse Johansson

– Men det är klart, jag kunde springa in i en vägg för Hammarby.

Kommentaren är Klasse Johanssons, kommer mitt i min intervju och får symbolisera en av Hammarbyfotbollens största kämpar genom tiderna. Sådana fotbollsspelare är det ont om nuförtiden, möjligen skulle de kunna tänka sig att springa in genom dörren till bankkontoret.

Det är söndag och vi befinner oss på Blecktornskällaren på Ringvägen och det finns hopp igen för vårt fotbollslag som äntligen visat lite hjärta och vunnit två raka matcher i den något underliga allsvenska som utspelar sig under millenniets sista år.

– Efter Frölundamatchen kritiserade jag laget i DN och det blev en del snack. Men jag står för kritiken, fortsätter Klasse, jag levde på hjärta och det har tyvärr inte så många spelare visat tidigare i år, men dom senaste matcherna har laget kämpat för varandra och det har gett resultat.

Klasse är uppvuxen i Vällingby och första klubb blev BP, men snart satt han på tunnelbanan och pendlade till Hammarbys träningar.

– Farsan var söderkis och bajare och båda mina äldre bröder spelade i Hammarby så det var ett naturligt val för mig. Äldsta brorsan Janne kom faktiskt ända till Bajens B-lag.

Värvad av misstag

När Klasse var sexton valde han att gå till Lillsjö i division fyra. Utvecklingen kanske inte var spikrak och han mådde bra av klubbytet.

– Redan andra året var jag ordinarie på vänsterbacksplatsen, jag lirade i Lillsjö tills jag var nitton bast. Då ringde AIK och eftersom jag hade ambitioner var jag intresserad. Jag stämde träff med Göran Göransson, han skulle visa mig vägen till deras träning, men jag kom aldrig till mötet. Precis innan jag skulle sticka ringde Hammarbys talangscout Råttan Bohman och det är jag glad för än idag. Problemet var bara att Råttan trodde jag var 57:a och hade värvat mig till juniorerna. Misstaget upptäcktes och jag fick hoppa med direkt i A-truppen.

Året var 1975 och den nittonårige vänsterbacken

Klasse Johansson

Back

Född: 560707

Moderklubb: Hammarby IF

I A-truppen: 1975–89

A-landskamper: 13 (stor grabb)

Allsvenska matcher: 288 (inkl slutspel), 6 mål

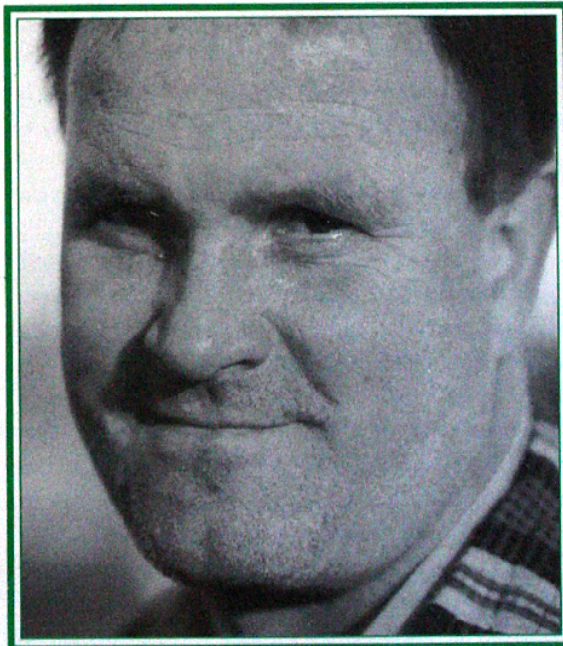

FOTO: HÅSE FRIDÉN

tog Hammarby med storm. Efter ett inlägg i Norrköping som mittback var Klasse med från start mot Gais på Söderstadion.

– Kaj Svensson var skadad och jag fick chansen, det gick jättebra och vi vann stort, minns Klasse. Jag

hade blivit väl mottagen i truppen och jag vet att Tom Turesson tryckte på lagledningen så att jag skulle få en chans. Ture har mycket att tacka för, han tog hand om mig som en farsa och var både en stor människa och en fantastisk fotbollsspelare.

Efter Gais-matchen var Klasse given som vänsterförsvarare och han blev snart publikfavorit med sin flängiga spelstil och fighterhjärta.

– Det var väl rätt konstigt egentligen att jag blev så populär, jag var inte särskilt teknisk och jag gjorde aldrig mål. Men det är klart, jag kunde springa in i en vägg för Hammarby och publiken har alltid gillat fighters. Att jag sedan blev kultfigur kan man väl förklara med att Hammarbypubliken är ett slags fighters som alltid slagit i underläge. Man kan ju än idag höra "skjut Klasse skjut" på matcherna, säger Klasse som faktiskt har fått näsbenet avslaget av Hans Eskilsson då denne spelade i Norrköping.

Landslagsdebut mot Ungern

Det gick bättre och bättre och under säsongen 1976 började landslagsledningen få upp ögonen för Johansson.

– Jag gjorde någon U-23 kamp innan jag hoppade in mot Danmark i Malmö. Inför Ungern-matchen hade jag ryckt in i lumpen och sökte permis lite för sent och tidningarna gjorde det till att jag tagit bondpermis. Men "Stabben" Ahlner hade fått ett muntligt löfte från militären så det var bara att åka med till Ungern.

Sverige förlorade med 0–3 men Klasse fick mycket bra kritik för sin insats.

– Det var en fantastisk upplevelse, det var skinnfåttöljer i omklädningsrummet på Nepstadion och jag fick markera världsspelaren Fazekas, berättar Klasse och lägger in en snus lika stor som halva restaurang Kvarnen.

– Jag gör av med två dosor om dagen, säger Klasse, så har det varit sen jag var fjorton bast. Det finns faktiskt folk jag känner som har bytt märke efter det att jag tagit en paj av dom.

Efter landskampen väntade alltså lumpen, någonting som inte var helt problemfritt.

– Nej, jag och lumpen var inte några goda vänner. En gång sökte jag permis till en viktig träning men fick avslag eftersom vi skulle ha kvällstjänst. Och vad gjorde vi på kvällstjänsten, jo lirade fotboll. Det vill säga jag lirade under tiden som några snubbar satt vid ena stolpen och rökte en braja. På den nivån var det.

Det skulle bli 13 A-kamper för Klasse men tyvärr inget VM i Argentina.

– Jag blev djävligt besviken, jag hade suttit och skrivit 40 000 autografer till den officiella VM-boken men Åby tog ut Ingemar Erlandsson i stället. Så här efteråt får jag väl erkänna att Ingemar var bättre än jag även om det är tungt, garvar Klasse. Men jag blev i alla fall stor grabb till slut.

Klasse fortsatte oförtrutet på sin vänsterbacksplats och gjorde sällan en dålig match. Mot slutet av 70-talet började Hammarby få flyt med värvningarna och något stort var på gång.

– Uffe, Gerhard, Wahlberg och Jonnie var lyckade köp och jag märkte hur vi blev bättre och bättre. Som tur var värvades aldrig några vänsterbackar så jag slapp konkurrensen på min kant.

Inför säsongen 1982 kom Bengt Persson och helt plötsligt började det smälla ordentligt på träningarna.

– BP är den bästa tränare Bajen har haft, han kunde piska upp en hatisk stämning på träningarna och alla gav verkligen allt, men efteråt var alla lika bra polare igen.

Det blev också en del diskussion om vilket sätt Bajen skulle spela fotboll på.

– Jag kom ihåg en träning när min fru Lillemor kom upp framåt kvällen och skulle hämta mig, hon frågade om vi tränat klart men då hade vi inte ens kommit ut ur omklädningsrummet. Vi hade haft en jättediskussion om huruvida vi skulle spela. BP föredrog långa bollar över mittfältet medan en del andra ville rulla efter marken. Det här blev några år senare tyvärr BP:s fall.

Det blev i alla fall SM-final 1982 och Klasse passar på att berömma publiken.

– Utan Bajen Fans hade vi aldrig gått så långt som vi gjorde, det stöd Hammarby har är ovärderligt. Jag har försökt att ge tillbaka lite genom att alltid stanna och snacka med fansen och ha lite tid över. Det är det minsta jag kan göra.

Skjut Klasse skjut!

Och så var det här med målskyttet, år efter år väntade vi på Klasses första allsvenska fullträff.

– Ja, det blev kul grej av allting, pressen hängde på och jag blev lovad en massa grejer när jag gjorde mitt första mål och till slut kom det. Vi mötte Örgryte borta i juli 1983 och jag fick en boll vid kortlinjen och avancerade mot mål, Gerhard ropade efter pass men jag tryckte in den själv. Senare i matchen gjorde jag ett till med en utsida och vi vann med 3–1.

Klasse Johansson i premiärmatchen mot Öster på Söderstadion 1981. I höger lår hänger Mats Nordgren.

Klasses allsvenska mål

1983 25/7	0–1 och 1–2 mot Örgryte borta (1–3).
1984 3/6	3–0 mot Elfsborg hemma (5–0).
1985 26/6	1–3 mot Kalmar borta (1–3).
1988 19/5	1–1 mot Frölunda hemma (1–2).
1988 15/8	2–0 mot Brage hemma (2–0).

Klasse fortsatte sin allsvenska karriär till det bittra slutet 1988 men bestämde sig för att vara med en säsong till.

– Jag tycker man ska ta sitt ansvar och följa med laget ner, jag är ju delvis ansvarig för att ha varit med och fört ner det.

Säsongen gick bra för och inför den sista omgången stod det mellan Vasalund, Hammarby och Kiruna.

– Dagen innan Karlstadmatchen var jag med i TV tillsammans med Vasalunds tränare Bosse Pettersson. Han var otroligt stöddig och hade redan tagit ut den allsvenska platsen, gissa om det var skönt när serien var klar.

Alla vet vid det här laget hur det gick, Hammarby blev allsvenskt efter ett av svensk fotbolls värsta dramer hittills.

– Min sista match i Hammarby blev också den roligaste, minns Klasse, det var så otroligt att man inte fattade någonting efteråt.

Klasse kunde dock inte hålla sig borta från fotbollen, sonen Niclas var sex år och skulle börja i Hammarby fotbollsskola och givetvis ställde Klasse upp som ledare. När sedan Kenta hörde av sig och behövde

en hjälptränare inför den allsvenska comebacken 1990 kunde han inte säga nej.

– Kenta hade hela ansvaret, jag var mest konflyttare men inför vårderbyt 1990 blev Kentas dotter sjuk. Jag fick ansvaret att coacha laget och vi vann med 4–1.

Det blev tyvärr inte särskilt många fler segrar och laget degraderades direkt.

– Jag minns matchen mot Öster när vi definitivt åkte ur. Öster tog ledningen efter ett mål som luktade offside och det blev uppror bland Bajen Fans. Jag rusade över planen och klättrade över staketet till Bajen Fans och försökte lugna dom. Just då kvitterade vi och det hjälpte till att dämpa dom upprörda känslorna, annars vet jag inte vad som skulle ha hänt.

Året efter hörde en bekant av sig och Klasse blev övertalad att spela i division sex för Gökarna från Älta.

– Vi vann serien och gick upp i femman och sedan blev det Stockholms IF. Tyvärr blev jag mystiskt sjuk, jag var helt orkeslöst och hade katastrofala värden. Till slut fick jag veta att det hela berodde på sköldskörteln och jag fick medicin som jag får ta livet ut.

Några fritidsproblem efter avslutad karriär har han inte.

– Jag har både varit ledare för min grabb Niclas och för min dotter Nina. Niclas lag har jag följt i i tio år, han är sexton nu och innerfältare i Hammarbys 83:or. Han är verkligen Bajare, han har köpt säsongsbiljett till Bajen Fans i stället för att utnyttja biljetterna han får av ungdomsfotbollen. Nina har lagt av med fotbollen.

Bajens siste kne gare

Under karriären var Klasse isoleringmontör och kallades "Bajens siste kne gare" av journalisterna.

– Det kunde till och med hända att pressen dök upp när man var ensam i någon källare för att isolera. Idag driver jag en elfirma med brorsan Janne.

Och ser sitt Hammarby förstås, jag har svårt att tänka mig en mer genuin Bajenfamilj. Det fick Loket erfara i Bingolotto för några år sedan när Klasse och Niclas var nere i Göteborg efter att ha köpt en lott som gav dom chansen på lilla hjulet.

– Det minsta man kunde vinna var 100 000 och det blev det för oss och vi blev faktiskt lite besvikna, en mille hade inte varit dumt men vi gjorde bra reklam för Bajen i TV, avslutar Klasse som en gång i tiden hade kunnat rusat rakt in i en vägg för Hammarby.

Jag skulle tåma steka fläsk i bar överkropp om vi fick en sådan kämpe till dagens lag.

Magnusson